

Arrest

nr. 104 141 van 31 mei 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 28 februari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 januari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 april 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. J.P. LIPS en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Iraans staatsburger, gemengd Fars/Lor van origine, afkomstig uit Shiraz (Iran). Op 8 aban 1387 (Perzische kalender, stemt overeen met 29 oktober 2008 volgens de Gregoriaanse kalender) was u met een 15-tal vrienden per wagen onderweg naar de begraafplaats van Cyrus de Grote. Daar de ordediensten de plaats hadden afgezet, besloten uw vrienden en u naar Persepolis (Iran) te gaan. Omstreeks 16 of 17 uur werden u en uw vriend M. D. (...) aan de hand van foto's door agenten in burger gearresteerd. Klaarblijkelijk hadden de ordediensten het jaar ervoor foto's genomen. U en M. D. (...) werden naar de gebouwen van het Ettelaat (Ministerie van Informatie) te Marvdasht (Iran) gebracht. Tijdens uw arrestatie werd u net als alle gevangenen door de ordediensten beledigd, gestampt en eens op het hoofd geslagen. Uw vrienden brachten uw familie

op de hoogte van uw arrestatie in Persepolis en na ongeveer 48 uur kwam u met de hulp van uw schoonbroer I. R. (...) (echtgenoot van uw zus G. (...)) vrij. Op 22 bahman 1389 (11 februari 2011) riep de Groene Beweging op om vanaf dat moment elke dinsdag te protesteren tot het nieuwe jaar. U nam uit ongenoegen met het Iraans regime in Shiraz een aantal keer deel aan protestacties en op de voorlaatste dinsdag van het jaar werd u omstreeks 22 uur, nadat u een vrouw die problemen kende met de Bassidj (Mobilisatie van Verdrukten) ter hulp kwam, door de Bassidj gearresteerd. U werd naar de gebouwen van het Ettelaat (gekend als nummer 100) te Shiraz overgebracht waar u ongeveer drie maanden in niet-officiële detentie verbleef. Tijdens uw detentie werd u veelvuldig ondervraagd over uw activiteiten, over wie u aanzette om te protesteren op straat, over wie uw contacten waren e.d.m. Dagelijks werd u tijdens uw detentie fysiek mishandeld. Tijdens uw detentie vroeg u meermaals of u niet voor een rechter moest verschijnen, waarop u te horen kreeg dat zij zelf voor rechter konden spelen. Tijdens uw detentie kreeg u kleine vlekjes op uw huid, maar u besteedde er niet echt aandacht aan. Uiteindelijk kwam u na een drietal maanden in het midden van khordad 1390 (begin juni 2011), wederom na hulp van uw schoonbroer I. R. (...) en na het ondertekenen van een belofteverklaring, vrij. Op 16 tir 1390 (7 juli 2011) had u omstreeks 17 uur afgesproken met uw vriend M. M. (...) voor de faculteit geneeskunde te Shiraz. U was ongeveer dertig minuten eerder op de afspraak en terwijl u op uw vriend M. M. (...) stond te wachten werd u door drie agenten in burger gearresteerd. U werd wederom naar nummer 100 gebracht. U werd beschuldigd activiteiten voor 18 tir aan het voorbereiden geweest te zijn. Uw detentieomstandigheden waren dezelfde als bij uw eerste detentieperiode in nummer 100, alleen werd uw ziekte nu erger en erger. Op 11 mehr 1390 (3 oktober 2011) was de situatie zo erg geworden – u kon niet meer stappen of gewoon zitten, u had een wonde over de gehele rug die heel hard stonk - dat u overgebracht werd naar het militair ziekenhuis te Shiraz. Na een drietal dagen in het militair ziekenhuis kreeg u bezoek van uw zus G. (...) en haar echtgenoot I. R. (...). U vroeg uw schoonbroer I. (...) om hulp, maar deze zegde u deze keer niet te kunnen helpen. Via uw familie liet u uw vriend B. D. (...) op de hoogte brengen dat u in het militair ziekenhuis verbleef. Uw vriend B. (...) kwam enkele malen op prospectie in het ziekenhuis en na ongeveer een week ontsnapte u met B. (...)s hulp uit het ziekenhuis. Na het verlaten van het ziekenhuis reed B. (...) met u naar zijn schoonouders in Golestan (Shiraz, Iran), waar u een nacht verbleef. De volgende dag werd u naar hun boomgaarden buiten de stad gebracht, waar u een tiental dagen verbleef alvorens naar Teheran (Iran) te reizen. Tijdens uw verblijf in Teheran vernam u van B. D. (...) dat er een huiszoeking in uw woning had plaatsgevonden en dat een aantal documenten werden meegenomen. Na een zevental dagen in Teheran reisde u per taxi naar Orumiyeh (Iran). Vanuit Orumiyeh reisde u illegaal via Van (Turkije) naar Istanbul (Turkije), waar u tussen de 20 en 25 dagen verbleef alvorens door te reizen naar Griekenland, waar u een tweetal maanden verbleef. In februari 2012 reisde u vanuit Griekenland per vrachtwagen en trein naar België, waar u op 21 februari 2012 aankwam en de dag van uw aankomst een asielaanvraag instelde. Bij terugkeer naar Iran vreest u voor uw leven daar de Iraanse autoriteiten tot alles in staat zijn. U bent in het bezit van uw shenasnameh (geboorteboekje) en uw militaire kaart.

B. Motivering

Na nader onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratief dossier, stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen. U bent er immers niet in geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient gewezen te worden op een aantal vaststellingen die ernstige vraagtekens plaatsen bij de waarachtigheid van uw verklaringen omtrent de wijze en de omstandigheden waarop u Iran zou verlaten hebben. U verklaarde Iran illegaal over land, te voet, per paard, wagen en pick-up, verlaten te hebben vanuit Orumiyeh naar Istanbul. Er dient vastgesteld te worden dat u behalve Van geen enkel dorp of geen enkele stad kon opnoemen dat/die u passeerde op uw reis van Orumiyeh tot Istanbul, wat redelijkerwijze toch van u mag worden verwacht daar u het traject hoofdzakelijk met een gewone personenwagen en een pick-up beweerde afgelegd te hebben. Uw motivatie dat u de borden onderweg niet kon zien door uw medische conditie overtuigt geenszins, daar u het ene moment tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 16 oktober 2012 verklaarde dat u niets kon zien daar u steeds diende te liggen terwijl u vrijwel onmiddellijk erna dan weer verklaarde niets gezien te hebben daar u steeds voorovergebogen diende te zitten. Voorts verklaarde u tijdens uw reis van Orumiyeh naar Istanbul in geen geval te kunnen wandelen, wat moeilijk te verzoenen valt met uw eerder gedane verklaring een uur gewandeld te hebben bij het oversteken van de Iraans/Turkse grens. Verder is het bevreemdend dat u tijdens uw gehoor d.d. 16 oktober 2012 niet kon zeggen hoelang u te paard de grens overstak, terwijl u tijdens uw gehoor d.d. 13 juni 2012 wel wist te vertellen dat u er per paard 7 tot 8 uur over deed (CGVS I, p. 7-8; CGVS II, p. 5). Voorts verklaarde u tijdens uw gehoor op 13 juni 2012 dat u het traject van Van tot Istanbul per wagen aflegde met een man en een vrouw, waarbij de man

de chauffeur was en de vrouw vanachter naast u zat. Tijdens uw gesprek op 16 oktober 2012 verklaarde u dan weer dat u laatstgenoemd traject aflegde met een vrouw, een jongeman en een chauffeur (CGVS I, p. 9; CGVS II, p. 6). Tevens zijn uw verklaringen over de in Turkije gebruikte legitimatiedocumenten weinig overtuigend. U kon enkel aangeven dat het om studentendocumenten zou hebben gegaan die uw foto bevatten, maar u had geen idee of de studentendocumenten ook uw persoonsgegevens bevatten, wat met het oog op eventuele identiteitscontroles in Turkije toch een noodzakelijk gegeven is (CGVS I, p. 8; CGVS II, p. 6). Tot slot zijn uw gepretendeerde reisomstandigheden maar moeilijk in overeenstemming te brengen met uw verklaringen aangaande uw toenmalige gezondheidstoestand. Bovenstaande bevindingen ondermijnen danig de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde reisroute. Tevens komt uw algemene geloofwaardigheid door voorgaande vaststellingen op de helling te staan.

Vervolgens kan gewezen worden op een aantal vaststellingen die de waarachtigheid van uw asielaanvraag verder in vraag stellen. Zo stelde u vooreerst tijdens uw gehoor d.d. 13 juni 2012 dat u zowel tijdens uw tweede als derde arrestatie/detentie meermaals in detentieplaats nummer 100 voor een zorgezeggende rechter diende te verschijnen. U verklaarde uitdrukkelijk dat u naar een kamer in hetzelfde gebouw werd gebracht en er u dan werd gezegd dat de daar aanwezige persoon de rechter was. U verklaarde tijdens uw gehoor tevens dat u eens werd meegenomen en er u gezegd werd dat u moest rechtstaan voor de rechter, de doodstraf tegen u was uitgesproken en u opgehangen zou worden. Wanneer u tijdens uw gehoor d.d. 16 oktober 2012 gevraagd werd of u tijdens uw tweede detentieperiode voor een zorgezeggende rechter diende te verschijnen, repliceerde u negatief. U verklaarde uitdrukkelijk dat er zich tijdens uw tweede detentie niemand voorstelde als zijnde een rechter (CGVS I, p. 21-22; CGVS II, p. 11). Voorts dient wat uw arrestatie d.d. 16 mei 1390 (7 juli 2011) – uw beweerde directe aanleiding voor uw vlucht uit Iran – betreft op de volgende bedenkingen te worden gewezen. Daar waar u tijdens uw gehoor d.d. 13 juni 2012 verklaarde op 16 mei 1390 omstreeks 9 uur te zijn gearresteerd, verklaarde u tijdens uw gehoor 16 oktober 2012 omstreeks 17 uur in de namiddag te zijn gearresteerd (CGVS I, p. 24; CGVS II, p. 12).

Voorts verklaarde u tijdens uw gehoor d.d. 13 juni 2012 dat u naar aanleiding van uw medische problemen tijdens uw recentste detentie onderzocht werd door een persoon in burgerkledij die u voor enkele dagen antibiotica voorschreef. Wanneer echter uw toestand niet verbeterde en de stank van uw infecties niet meer te harden was, werd u op 11 mei 1390 (3 oktober 2011) overgebracht naar het militair ziekenhuis. Tijdens uw gehoor d.d. 16 oktober 2012 verklaarde u dan weer dat u voor 11 mei 1390 geen medische zorgen kreeg, dat enkel op 11 mei 1390 er iemand naar u kwam kijken en u dan naar het ziekenhuis werd gebracht (CGVS I, p. 25-26; CGVS II, p. 13-14). Verder is het zeer bevreemdend dat u wanneer u in het ziekenhuis verbleef, gelet op het feit dat u in illegale detentie verbleef, aldaar wel bezoek van uw familie kon ontvangen. Wat dat beweerde bezoek in het ziekenhuis van uw zus G. (...) en haar echtgenoot I. (...) betreft moet verder vastgesteld worden dat u tijdens uw gehoor d.d. 13 juni 2012 verklaarde dat zij u slechts 15 minuten mochten bezoeken omdat langer niet was toegestaan en dat u, aangezien I. (...) u deze keer geen hulp kon bieden, aan uw zus vroeg om uw vriend B. (...) op de hoogte te stellen dat u in het ziekenhuis was. Tijdens uw gehoor d.d. 16 oktober 2012 verklaarde u echter dat uw zus en diens echtgenoot I. (...) 45 minuten op bezoek waren. Geconfronteerd met het gegeven dat u op 13 juni 2012 verklaarde dat uw zus u slechts 15 minuten in het ziekenhuis bezocht, stelde u ineens dat u persoonlijk 15 minuten met de gsm van uw zus belde naar uw vriend B. (...) om hem op de hoogte te stellen dat u in het ziekenhuis verbleef (CGVS I, p. 27-28; CGVS II, p. 16-17). Tot slot zijn uw verklaringen betreffende uw ontsnapping uit het militair ziekenhuis van Shiraz geenszins overtuigend. Vooreerst is het weinig aannemelijk dat uw vriend B. (...) zijn wagen op de parking voor het personeel van het ziekenhuis, behorende tot de Sepah-e Pasdaran (Korps van Revolutiewachters), zou kunnen plaatsen. Gelet op het feit dat u tijdens uw gehoor d.d. 16 oktober 2012 verklaarde dat B. (...) de bewaker omkocht om zijn wagen op de parking van het personeel te kunnen zetten, moet vastgesteld worden dat die parking weldegelijk werd bewaakt en het dan ook bevreemdend is dat jullie zomaar van die parking konden wegrijden. U beweerde verder dat B. (...) een aantal keer naar het ziekenhuis kwam om de situatie te bekijken met als smoes dat hij de oude man die in de kamer naast u lag kwam bezoeken, maar u kon niet zeggen wat de naam van deze oude man dan wel was bij wie B. (...) zorgezeggend op bezoek zou gaan. Tijdens uw gehoor d.d. 13 juni 2012 stelde u dat personen tijdens de bezoeken van het ziekenhuis gewoon vrij kunnen binnenkomen en mensen bezoeken, dat enkel de bewaker-soldaat van de afdeling vragen kan stellen. Gelet op het feit dat u in een militair ziekenhuis verbleef waar tevens gevangenen werden ondergebracht en het gegeven dat de Iraanse ordediensten gekend staan als strikt optredend, is het allerm minst overtuigend dat er in het ziekenhuis dergelijk zwakke bewaking geweest zou zijn. Tot slot kunnen ernstige vraagtekens geplaatst worden bij het gegeven dat u in de medische conditie waarin u zich toen bevond een dergelijke ontsnapping uit een militair ziekenhuis kon ondernemen (CGVS I, p. 26-30; CGVS II, p. 14-17).

Gelet op het geheel van bovenstaande bevindingen kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen en beweerde vluchtrelaas. U heeft dan ook niet aangetoond dat er wat u betreft een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten zijn niet van die aard bovenstaande bevindingen te wijzigen. Uw shenasnameh en uw militaire kaart bevatten louter persoonsgegevens die in deze beslissing niet worden betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel haalt verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verder in het verzoekschrift legt verzoekende partij nog uit waarom de bestreden beslissing artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet schendt.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel dient dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Verzoekende partij verwijst in haar verzoekschrift naar de proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen en zij wijst erop dat die als "*richtinggevende juridische interpretatie*" kan worden beschouwd "*van de artikelen van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen*". Verder haalt verzoekende partij aan dat, hoewel de bewijslast inzake de gegrondheid van de asielaanvraag in beginsel op de asielzoeker zelf rust, de verklaringen van de

kandidaat-vluchteling als voldoende bewijs kunnen gelden van haar hoedanigheid van vluchteling, mits voldaan is aan bepaalde voorwaarden. Zij merkt tevens op dat de commissaris-generaal niet verplicht is om de leemten in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen of om de vreemdeling bij te staan in haar inspanningen “om het statuut van vluchteling te verkrijgen”. Verzoekende partij verwijst desbetreffend naar de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en zij stelt dat zij in haar verzoekschrift aantoonde dat zij aan al deze voorwaarden heeft voldaan. Verder in het verzoekschrift stipt verzoekende partij aan dat zij verschillende documenten heeft neergelegd ter staving van haar identiteit en dat zij een aannemelijke verklaring heeft gegeven waarom zij andere documenten niet in haar bezit had. Tot slot haalt zij in haar verzoekschrift nog aan dat het duidelijk is dat zij voldoet aan alle “bewijsvoorwaarden” van artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet.

2.2.3.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij aanvoert dat uit haar verzoekschrift blijkt dat zij heeft voldaan aan de op haar rustende bewijslast en dat haar het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend. Waar verzoekende partij betoogt dat zij heeft voldaan aan de voorwaarden van artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet, volgens hetwelk de commissaris-generaal toch het voorgehouden asielaas bij ontstentenis van stukken geloofwaardig kan achten, merkt de Raad vooreerst op dat verzoekende partij nergens in de bestreden beslissing wordt verweten bepaalde stukken niet te hebben bijgebracht. Hoe dan ook, dient te worden vastgesteld dat in geen geval voldaan is aan de in artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet bepaalde cumulatieve voorwaarden, nu uit onderhavig arrest blijkt dat het vluchtaas van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd. Verzoekende partij kan bijgevolg het voordeel van de twijfel niet worden toegekend.

2.2.4.1. Verzoekende partij werpt op dat het feitenrelaas dat wordt weergegeven in de bestreden beslissing onvolledig is. Zij legt uit dat zij behoort tot een familie die omwille van haar activiteiten en kritiek een zichtbaar profiel heeft voor het Iraanse regime. Dit verklaart waarom de geheime diensten reeds foto's over haar hadden en waarom zij haar de eerste keer arresteerden op 29 oktober 2008.

Verzoekende partij licht toe dat haar zus, een Amerikaans staatsburger, een mensenrechtenactiviste is, die in de Verenigde Staten publiekelijk kritiek heeft geuit op het Iraanse regime. Verzoekende partij verwijst dienaangaande naar een internetlink, waarop de beelden van haar interview te zien zijn en zij brengt als bijlage bij haar verzoekschrift een out-print van een email bij waarin haar zus haar politieke activiteiten van de afgelopen jaren opsomt en tevens een lijst geeft van de verwanten die geëxecuteerd zijn door het Iraanse regime (bijlage 2 bij het verzoekschrift). Verzoekende partij brengt verder nog een kopie bij van het Amerikaans paspoort van haar zus, alsmede een kopie van dier geboortakte, vergezeld van een vertaling naar het Engels (bijlage 3 bij het verzoekschrift). Voorts wenst verzoekende partij er nog op te wijzen dat zij vermoedt dat haar nicht in het Verenigd Koninkrijk als vluchteling werd erkend en dat vijf van haar familieleden door het Iraanse regime werden opgehangen. Verzoekende partij geeft aan dat zij tijdens haar eerste gehoor op het Commissariaat-generaal twee personen heeft genoemd, en zij geeft vervolgens de drie andere namen van familieleden, waarbij zij telkens verwijst naar internetlinks.

Verzoekende partij zet verder nogmaals in de verf dat zij driemaal werd gearresteerd – zij citeert desbetreffend de verklaringen die zij heeft afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken – en dat zij infecties heeft opgelopen door de mishandelingen tijdens haar derde arrestatie, tijdens dewelke haar in eerste instantie de noodzakelijke medische zorg werd onzegd. Verzoekende partij wenst ook op te merken dat zij in België reeds verschillende keren werd gehospitaliseerd en dat zij binnenkort opnieuw in het ziekenhuis dient te worden opgenomen voor een operatie die haar 5.300 euro zal kosten (bijlage 4 bij het verzoekschrift, zie ook de “medische documenten” toegevoegd per aangetekende brief van 17 april 2013).

Verzoekende partij concludeert dat verwerende partij aandacht had moeten besteden aan de voormelde controleerbare gegevens met betrekking tot het zichtbaar politiek profiel van haar familie, waaruit volgens haar een vervolging blijkt in de zin van artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij is de mening toegedaan dat verwerende partij, door niet op deze essentiële gegevens door te vragen, een schending heeft begaan van artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet en dat zij onzorgvuldig heeft gehandeld.

2.2.4.2. Betreft de verwijzing van verzoekende partij naar haar arrestaties, merkt de Raad op dat het louter herhalen van de asielproblematiek niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Waar verzoekende partij wijst op de ernst van haar medische problemen, die te wijten zouden zijn aan de mishandelingen

die zij tijdens haar derde arrestatie heeft ondergaan, en het feit dat zij hiervoor dient te worden geopereerd en zij voor deze beweringen stukken bijbrengt, merkt de Raad op dat de door verzoekende partij aangehaalde aandoening op zich niet ter discussie staat. Dit element is echter niet van aard om enig ander licht te werpen op de motieven van de bestreden beslissing, en de daaruit getrokken conclusie dat aan haar voorgehouden asielproblematiek geen geloof kan worden gehecht. Uit de medische attesten/brieven die verzoekende partij bijbrengt kan immers niet worden afgeleid in welke omstandigheden verzoekende partij haar aandoening/verwondingen zou hebben opgedaan. Bovendien wijst de Raad erop dat een medisch attest geen sluitend bewijs is voor de omstandigheden waarin de nood tot behandeling is ontstaan. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, doch kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin een bepaalde verslechterde gezondheidstoestand is ontstaan (RvS 10 juni 2004, nr. 132.261).

Waar verzoekende partij hekelt dat verwerende partij geen aandacht heeft besteed aan de, tegen het Iraanse regime gekante, activiteiten van haar zus, het feit dat zij vermoedt dat haar nicht in het Verenigd Koninkrijk als vluchteling is erkend en het feit dat vijf van haar familieleden door het Iraanse regime werden opgehangen, wijst de Raad erop dat verzoekende partij noch tijdens haar gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken, noch tijdens haar twee interviews op het Commissariaat-generaal enig gewag heeft gemaakt van het feit dat haar zus zich in de Verenigde Staten publiekelijk kritisch uitlaat over het Iraanse regime (administratief dossier, stukken 4, 13 en 23). Verzoekende partij heeft enkel vermeld dat zij denkt dat haar nicht als vluchteling werd erkend in het Verenigd Koninkrijk (administratief dossier, stuk 23, p. 3), en dat, wanneer haar werd gevraagd of iemand van haar directe familie politiek actief is, er sommige familieleden werden opgehangen door het Iraanse regime, waarna zij twee namen heeft gegeven (administratief dossier, stuk 13, p. 5). Echter, nergens uit haar verklaringen blijkt dat zij omwille van de activiteiten/de (vermoede) situatie van haar familieleden specifiek geïsoleerd werd door het Iraanse regime of dat deze elementen een rol hebben gespeeld bij haar arrestaties. Het komt dan ook niet overtuigend over om, eenmaal zij geconfronteerd werd met een weigeringsbeslissing, de activiteiten/problemen van haar familieleden – of die nu al dan niet als bewezen kunnen worden beschouwd – te linken aan haar eigen problemen, teneinde haar eigen voorgehouden problemen aannemelijker te maken. Hierbij wijst de Raad erop dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, kan worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een nauwkeurige, coherente en geloofwaardige manier weergeeft. Indien verzoekende partij van mening is dat de door haar vermelde elementen essentieel zijn voor de beoordeling van haar asielrelaas – zij geeft immers aan dat hieruit blijkt dat zij een zichtbaar profiel had en dat zij om die reden door het Iraanse regime werd geïsoleerd – kan van haar redelijkerwijze verwacht worden dat zij deze elementen zelf op uitvoerige wijze zou hebben toegelicht tijdens haar gehoren. Aan de door verzoekende partij aangehaalde band tussen de – al dan niet geloofwaardige – problemen/situatie van haar familieleden en haar eigen voorgehouden problematiek, kan dan ook geen geloof worden gehecht.

Uit het voorgaande besluit de Raad dat artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet *in casu* niet van toepassing is en dat verwerende partij niet kan worden verweten op een onzorgvuldige manier te werk te zijn gegaan, waarbij de Raad volledigheidshalve nog verwijst naar de uiteenzetting in punt 2.2.11.

2.2.5.1. Betreft de door verwerende partij vastgestelde tegenstrijdigheden, onwetendheden en onaannemelijkheden, voert verzoekende partij aan dat deze “*vermeende vaststellingen*” steunen op een verkeerd begrip en een verkeerde lezing van haar eigen notities. Verzoekende partij betoogt verder dat geen enkel “*bezwaar*” de essentie van haar asielrelaas raakt. Haar verklaringen zijn, in tegenstelling tot wat verwerende partij stelt, niet ongeloofwaardig.

2.2.5.2. Uit wat volgt, blijkt dat verzoekende partij er niet in slaagt om aan te tonen dat de door verwerende partij gedane vaststellingen berusten op een verkeerd begrip en een verkeerde lezing van haar eigen notities. Waar verzoekende partij ook nog stelt dat, hoe dan ook, geen enkel door verwerende partij geuit “*bezwaar*” de essentie van haar vluchtrelaas raakt, is de Raad van oordeel dat aangaande tegenstrijdigheden, onwetendheden en onaannemelijkheden wel degelijk betrekking hebben op elementen die de essentie uitmaken van haar vluchtrelaas, met name de afgelegde vluchtroute, de arrestaties en het verblijf in en de ontsnapping uit het militair ziekenhuis.

2.2.6.1. Aangaande de door verwerende partij gedane vaststellingen omtrent de wijze waarop verzoekende partij Iran zou hebben verlaten, verklaart verzoekende partij ten eerste dat zij geen enkel dorp of stad kon noemen die zij van Orumiyeh naar Istanboel passeerde omdat zij de taal niet kende om

de namen te vragen van deze dorpen en steden. Bovendien zat zij achter in de auto en lag zij door haar ziekte voorovergebogen omdat zij niet “gewoon” kon zitten. Er is volgens verzoekende partij helemaal geen sprake van een tegenstrijdigheid.

Ten tweede heldert verzoekende partij op dat zij heeft verklaard dat zij meende dat “zij” te voet over de grens tussen Iran en Turkije trokken. Zelf kon zij niet wandelen omdat heel haar lichaam ontstoken was. Daarom werd zij “op een paard vervoerd”. Deze verklaringen passen volgens verzoekende partij perfect in elkaar.

Tot slot onderstreept verzoekende partij dat het feit dat zij ondanks haar ziekte toch de reis kon afleggen, te danken is aan haar wil om te overleven. Verzoekende partij is de mening toegedaan dat er geen enkele reden is om aan te nemen dat haar ziekte niet verenigbaar zou zijn met haar vlucht uit Iran.

2.2.6.2. De Raad is van oordeel dat, ook al zou kunnen worden aangenomen dat verzoekende partij bedoelde dat zij niet “gewoon” kon zitten, en er dus geen tegenstrijdigheid zou zijn hieromtrent, verzoekende partij geen afdoende verklaring naar voor brengt voor het feit zij geen enkel dorp of geen enkele stad kon opnoemen dat/die zij passeerde op haar reis van Orumiyeh tot Istanbul. De Raad is van mening dat in redelijkheid van verzoekende kan verwacht worden dat zij haar ongewone en bijzondere reis genoegzaam kan toelichten en dat zij minstens weet moet hebben welke landen en plaatsen zij doorreisde. Het opgeworpen excuus dat zij de taal niet kende om de namen te vragen van deze dorpen/steden en dat zij niet gewoon kon zitten, zodat zij niet naar buiten kon kijken, volstaat niet om deze onwetendheid goed te praten. Hierbij dient erop gewezen te worden dat dergelijke onwetendheid dient te worden samen gelezen met de overige overwegingen die verwerende partij aangaande de reisweg heeft vermeld in haar beslissing, waarbij de Raad nog opmerkt dat verzoekende partij in haar verzoekschrift geen verweer aanbrengt met betrekking tot de vaststelling dat zij flagrant tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over de duur van de tocht die zij te paard zou hebben afgelegd en dat zij er geen idee van had of de studentendocumenten waarmee zij heeft gereisd haar persoonsgegevens bevatten, wat met het oog op eventuele identiteitscontroles in Turkije toch een noodzakelijk gegeven is, hetgeen ertoe leidt dat deze vaststellingen zonder meer door de Raad worden behouden.

Waar verzoekende partij verduidelijkt dat zijzelf bij het oversteken van de Iraans/Turkse grens inderdaad niet heeft gewandeld, maar dat zij per paard “werd vervoerd”, terwijl, zo leidt de Raad uit haar betoog af, de rest van het reisgezelschap, of minstens een deel ervan, te voet ging, en dat haar verklaringen dus perfect met elkaar te rijmen zijn, verwijst de Raad naar de volgende door verzoekende partij gedane verklaringen: “hoe staat u de grens met turkije over? Het was een stuk per paard en nadien ongeveer een uur te voet.” (administratief dossier, stuk 4, p. 5). Aangezien deze verklaringen niet voor interpretatie vatbaar zijn, dient te worden vastgesteld dat de door verzoekende partij verschaftte uitleg niet kan worden aanvaard als verschoningsgrond voor de vastgestelde tegenstrijdigheid.

Betreft de stelling dat er geen enkele reden is om aan te nemen dat haar ziekte niet verenigbaar zou zijn met haar vlucht uit Iran, stelt de Raad vast dat verwerende partij in haar beslissing stelt dat de door haar gepretendeerde reisomstandigheden – verzoekende partij zou heel lang over de reis hebben gedaan en dit in zeer oncomfortabele omstandigheden – “maar moeilijk” in overeenstemming te brengen zijn met haar toenmalige gezondheidstoestand. Uit de bestreden beslissing valt af te leiden dat het om een niet doorslaggevend argument gaat, dat slechts een slotbeschouwing vormt aan het einde van de lijst van eigenaardigheden, tegenstrijdigheden en onwetendheden die verwerende partij in dit verband heeft vastgesteld. De door verzoekende partij gedane opmerking kan hoe dan ook geen afbreuk doen aan het besluit dat er geen geloof kan worden gehecht aan haar verklaringen in verband met de afgelegde reisweg.

2.2.7.1. Wat betreft de tegenstrijdige opeenvolgende verklaringen van verzoekende partij over het al dan niet hebben toegediend gekregen van medische zorg voor de dag dat zij werd opgenomen in het militair ziekenhuis, verklaart verzoekende partij in haar verzoekschrift het volgende: “Tijdens het eerste verhoor verklaarde verzoekende partij dat zij onderzocht werd door een persoon in burgerkledij en niet door een dokter die pas nadat de stank ondragelijk was op 11 mehr kwam kijken die verzoekende partij naar het ziekenhuis zond”.

2.2.7.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij haar verklaringen met elkaar tracht te doen rijmen door te verduidelijken dat zij tijdens haar eerste gehoor verklaarde dat er voor 11/7 een persoon in burgerkledij was langs gekomen en dat zij tijdens haar tweede gehoor stelde dat er op 11/7 pas een dokter is langsgekomen die haar naar het ziekenhuis heeft doorverwezen. Er dient derhalve, zo meent

de Raad te hebben begrepen, een onderscheid te worden gemaakt tussen de persoon in burgerkledij en de dokter.

De Raad is echter niet overtuigd door de poging die verzoekende partij onderneemt om haar verklaringen met elkaar te doen overeenstemmen. Uit het tweede gehoorverslag blijkt immers dat verzoekende partij duidelijk heeft aangegeven dat zij voor 11/7 geen enkele medische zorg heeft gekregen: *“Tem 11 megher, wanneer ze me naar het ziekenhuis brachten, 11/07 ben ik niet naar artsen gebracht. Enkel op 11/7 kwam er iemand naar mij kijken en dan naar het zh gebracht. En voordien tijdens uw derde detentie geen arts ofzo naar uw cel gekomen om u te onderzoeken? Neen* (administratief dossier, stuk 4, p. 14). Deze verklaringen staan in schril contrast met wat verzoekende partij tijdens haar eerste gehoor op het Commissariaat-generaal heeft verklaard: *“Toen het heel erg was geworden, brachten ze iemand in burgerkleding, die keek naar mij en gaf mij voor enkele dagen antibiotica. Toen het nadien erger werd en ze van de stank niet meer bij me konden komen brachten ze me op 11/7/1390 over naar het militair ziekenhuis van de sepa.* (administratief dossier, stuk 13, p 25-26). Gelet op deze niet voor interpretatie vatbare verklaringen – verzoekende partij kreeg bij de ene versie wel medische verzorging voor 11 megher en in de andere duidelijk niet – kan het verweer niet worden bijgetreden.

2.2.8.1. Nopens de motivering in de bestreden beslissing dat de verklaringen van verzoekende partij betreffende haar ontsnapping uit het militair ziekenhuis van Shiraz niet overtuigend is, stelt verzoekende partij dat het ziekenhuis eigendom is van de Sepah-e-Pasdaran en dat het ook door rijke burgers gefrequenteerd wordt. Het is daarom niet eigenaardig wanneer je met een dure wagen de parking oprijdt, meent verzoekende partij. Zij wijst er ook nog op dat, zoals het in de Iraanse cultuur past, de parkeerwachter omkoopbaar is. Verwerende partij heeft volgens verzoekende partij een volledig verkeerde voorstelling van het militair ziekenhuis. Zij gaat er ten onrechte vanuit *“als zou dit een ondoordringbaar en zwaar bewaakt bastion zijn binnen een kazerne”*.

2.2.8.2. Betreft de argumentatie omtrent het parkeren op de parking voor de personeelsleden van het militair ziekenhuis, bemerkt de Raad dat verwerende partij in haar beslissing motiveert dat het feit dat B. de parkeerwachter heeft omgekocht om zijn wagen op de parking van het personeel te kunnen zetten, erop wijst dat die parking wel degelijk werd bewaakt en dat het dan ook bevreemdend is dat zij samen met B. zomaar van die parking kon wegrijden. Verzoekende partij verschaft desbetreffend geen uitleg in haar verzoekschrift.

Voorts stelt de Raad vast dat verzoekende partij, wanneer tijdens de gehoren wordt opgemerkt dat het toch vreemd is dat zij zomaar ineens bezoek kon krijgen van familie, tot vier keer toe stelt dat dit enkel mogelijk was door de connecties van haar schoonbroer: *“Dat is de invloed die mijn schoonbroer heeft, daarmee dat de zus in staat was mij te komen bezoeken. Ik was een zieke persoon? In Iran is alles onlogisch...Ik ga het nog eens zeggen, mijn schoonbroer heeft invloed...Er zijn veel mensen zonder lange arm die gewoon dood gingen; ik had het geluk dat die persoon, mijn schoonbroer, er was.”* (administratief dossier, stuk 13, p.26-27), *“Zoals ik zegde, de man van zus is een bevoegde persoon die hij kan gebruiken op verschillende manieren”* (administratief dossier, stuk 4, p. 15). Wanneer verzoekende partij haar ontsnapping uit het ziekenhuis beschrijft, verklaart zij het volgende: *“Bij de bezoeken ben je vrij binnen te komen en te bezoeken. Alleen de soldaat van de afdeling kon vragen stellen. De soldaat kan dat niet aan iedereen doen, vragen stellen... in een militair zh met gevangen kan dus iedereen zomaar binnen en buiten, ondanks het strikte iraanse regime? Ik noem ze niet strikt. U noemt ze een strikte overheid...Ik zal het nog eens herhalen. In iran bij de bezoeken laten ze iedereen binnen en vragen ze niet wie is wie en de controle wordt gedaan in de afdelingen zelf.* (administratief dossier, stuk 13, p. 29). Het komt volgens de Raad zeer ongeloofwaardig over dat verzoekende partij, die eerst verschillende keren benadrukte dat bezoek in het militair ziekenhuis enkel mogelijk was door “de lange arm” van haar schoonbroer, en die in dit verband tevens verschillende malen heeft gesteld dat haar schoonbroer, die nochtans connecties had en haar eerder had kunnen helpen, deze keer echt niets voor haar kon doen (administratief dossier, stuk 13, p. 26-27 en stuk 4, p. 14), vervolgens stelt dat iedereen zomaar kan binnenkomen tijdens de bezoeken en dat zij op relatief gemakkelijke wijze dan wel met behulp van haar vriend B, die schijnbaar op ongemerkte wijze al een paar keer in het ziekenhuis “op prospectie” was kunnen komen, de bewaakte afdeling kon buitenlopen (*“elke afdeling, met vier kamers had 1 soldaat als bewaker”*, administratief dossier, stuk 13, p. 28) en vervolgens de bewaakte parking kon buitenrijden en dit alles in een uiterst slechte gezondheidstoestand (verzoekende partij heeft verklaard dat zij een week eerder niet kon stappen of zitten (administratief dossier, stuk 4, p. 14). Zoals verwerende partij in haar beslissing motiveert, is het allerm minst overtuigend dat er in het ziekenhuis dergelijk zwakke bewaking zou zijn geweest. De loutere opmerking dat verwerende partij er

ten onrechte vanuit gaat dat dit ziekenhuis een “*ondoordringbaar en zwaar bewaakt bastion*” zou zijn ‘*binnen een kazerne*’, verandert niets aan deze vaststelling.

Verder wijst de Raad er nog op dat het motief in kwestie dient te worden samen gelezen met de door verwerende partij gedane vaststellingen dat verzoekende partij flagrant tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot de duur van het bezoek van haar zus en schoonbroer en de wijze waarop zij B. heeft gecontacteerd. Verzoekende partij voert geen specifiek verweer aan met betrekking tot voormeld motief, waardoor het door de Raad dan ook wordt gehandhaafd.

2.2.9. Gelet op het voorgaande, dient te worden besloten dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Bijgevolg kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.10. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.11. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten (administratief dossier, stuk 26) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 13 juni 2012 en 16 oktober 2012 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.2.12. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT